ledes herpaa; da vilde *det* være sket, hvad vi, der stod hende nær, ikke saa sjeldent oplevede at være Vidne til, at hendes Aasyn pludselig havde straalet med en ejendommelig, næsten forklaret Glans, og hun vilde jublende have udbrudt: „Aa, nu forstaar jeg det, det er ikke mig, der hædres, men det er det Kald og den Opgave, jeg har tjent, der nu lyses i Kuld og Køn som jævnbyrdige med Aandens og Handlingens Storværker! Nu ser jeg, at Tiden er inde, da i vort Folk en Fredens Idræt som Lærergerningen betragtes som en stor og hellig Sag. Nu bliver i vort Land den Mand eller Kvinde, som i usvigelig Troskab giver sit Liv og sin Kraft til at føre den unge Slægt „til Kundskabens sundeste Brønde", de, der vier sig til at opdrage, d. v. s. drage de smaa og de unge opad mod de højeste og skønneste Maal, Mennesker kan sætte sig, agtet værdige til at hædres paa samme Vis som de, der vinder saadanne Sejre i Aandens, i Videnskabens som i Kunstens Riger, at nulevende og endnu ufødte Slægter priser dem som Menneskehedens Velgørere. *Det* er Sejren, der er vundet, ikke for mig eller for, hvad der synligt lever af min Gerning, men for min *Stand*, for mit Kald!"

Den stemningsfulde Højtidelighed overværedes af et stort Antal Indbudte, blandt hvilke var *Jutta Bojsen-Møller* som D. K.s Repræsentant og bærende vort smukke Formandsmærke.

Mellem Talerne sang man en Kantate i 3 Afdelinger, skreven af *Gyrithe Lemche*. Et Barnekor fra N. Zahles Skole sang for. Op mod de lysegrønne, halvt udsprungne Træer lød de forjættende Barnerøster, medens Natalie Zahles Blik moderligt og ømt hvilede paa dem:

Her, hvor Stadens gamle Grav
Spejler Voldens Sider,
Og langs Blomsterbredden lav
Svanen lydløst glider,
Her, mens Vaar og Vinter gaa,
Skal i Malm Dit Minde staa
Synligt gennem Tider.

Trippende ad Gangens Grus
Rappe Fødder iler,
Haster mod Dit Skolehus,
Standser lidt og hviler;
Barnerøster, en for en,
Staver Navnet paa Din Sten,
Mens Du mod dem smiler.

Staa da her, hvor Tidens Strøm
Skaaned Vold og Grave,
Som en Folkemoder øm
Værnende Din Gave.
Se den rinde for din Fod,
Danmarks gyldne Ungdomsflod,
Mod de dybe Have.

Statuen er udført i Bronce af Billedhugger Brændstrup, der navnlig hvad Portrætligheden angaar har skilt sig overordentlig heldig fra sit Værk. Hovedstaden er et smukt Mindesmærke rigere.

Efter Afsløringshøjtideligheden var en snævrere Kreds af den store Forsamling indbudt af Styrelsen for N. Zahles Skole til en Sammenkomst i Skolens Festsal. Forstanderinden, *Martha Steinthal*, mindedes her i smukke Ord Natalie Zahles Virksomhed indenfor Skolens Mure og bragte en hjertelig Tak fra Skolens Ledere til de Mænd og Kvinder, som havde bidraget til at virkeliggøre Ønsket om at faa rejst et synligt Mindesmærke for Skolens Stifter. Hendes Tak gjaldt især Kunstneren, som med saa lykkelig en Haand havde løst sin Opgave og vundet sig en Plads i de Hjerter, som staar Vagt om Natalie Zahles Minde.

Derefter blev en Sang, skreven af *Bertha Hahn*, Natalie Zahles mangeaarige, trofaste Medarbejder, sunget. Vi aftrykker det sidste Vers:

„Ja, medens Stenen staar, hvor Løvet vifter,
malmsmykket stærk,
her i Dit Hjem, hvor Slægt med Slægter skifter,
blomstre Dit Værk.
Lev i Din Skole, lev i Hjærters Gløden,
dæmpet og dybt med Kræfter af Guds Aand.
Stærkt er som Døden,
Kærligheds Baand.

Th. D.

Gina Krog.

(Fors. p. Gr. af Pladsmangel).

Gina Krogs Bisættelse fandt Sted i Fagerbok Kirke paa Statens Bekostning. Kvindelige Studender holdt Æresvagt ved Kisten og Statsminister *Gunnar Knudsen* og Stiftamtmand *Blehr* fungerede som Sørgemarskaller med floromvundne Stave.

I alt, hvad der i en Menneskealder har heddet Kvindesag og Kvindestemmeret i Norge, var *Gina Krog* Livsnerven. Hun traadte første Gang offentlig frem i 1884 med en Række Artikler i „Nyt Tidsskrift". Artiklerne handlede om „Kvindesagens nærmeste Opgaver", og hun sprang her dristigt ind paa Livet af de foreliggende store Spørgsmaal. Hendes Ord gav Genlyd den Gang som saa ofte senere og satte Frugt i Dannelsen af *Norsk Kvindesagsforening*, som stiftedes d. 28. Juni 1884. Det lyder underligt for vore Øren *nu*, at man til Formand for en Kvindesagsforening valgte en Mand, nemlig *Hypotekbankdirektør Berner*, og at *Gina Krog* kun blev Medlem af Styrelsen. Valget var imidlertid Bevis for, hvor langt hun havde forstaaet allerede den Gang at føre sin Sag frem. Ogsaa *Excellensen, Dr. jur. Hagerup*, der i en Aarrække indtil for ganske nylig var norsk Gesandt i Danmark (nu i Sverige), var blandt de Mænd, der den Gang stillede sig ved Siden af Gina Krog og hendes Sag.

Fra sin første Stilling sigtede hun næsten øjeblikkelig paa den næste, idet hun i November 1885 stiftede *Kvindestemmerets-Foreningen* og blev dens første Formand. Efter i 12 Aar at have arbejdet for denne Forening, fandt hun sig i 1897 i Uoverensstemmelse med Flertallet af Medlemmerne. Hendes Anskuelser var for radikale. Hun krævede *„Valgret for Kvinder paa samme Betingelser som for Mænd"*, og vilde ikke gaa med til Tanken om kun at kræve en mere